

תת"ע 5387/11/13 - יהודה סוינוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5387-11-13 מדינת ישראל נ' יהודה סוינוב

בפני המבקש נגד המשיבה	כב' השופטת דורית בונדה
יהודה סוינוב	
מדינת ישראל	

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 24.4.14, בהעדר התייצבות לדין ההוכחות אשר נקבע בעניינו.
2. מועד הדיון הודע למבקש בעת דיון ההקראה אשר התקיים בנוכחותו ביום 18.12.13 ובמהלכו אף הוזהר המבקש בחובת התייצבות.
3. חרף זימונו כדין, לא התייצב המבקש לדין, זאת בעוד עדת התביעה התייצבה לדין כדין והמתינה לשווא לבואו של המבקש.
4. בהעדרו, הורשע המבקש בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו נהג ביום 22.4.13 בשעה 17:37 ברכב והשתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
5. חרף עברו התעבורתי של המבקש, הכולל 2 עבירות קודמות מסוג זה, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002.
6. לטענת המבקש, לא התייצב לדין משום שהיה חולה ביום הדיון ובימים שקדמו לו ולא שם לב למועד הדיון "ובתום לב פספס את מועד הדיון מבלי שעדכן על כך מבעוד מועד", זאת מתוך "שוגג ולא מתוך כוונה להפר את צו בית המשפט".
7. בחלקים נרחבים מבקשתו, ככל הנראה בטעות, מתייחס המבקש למבחנים אשר נקבעו בפסיקה ובספרות המשפטית ביחס לביטול פסק-דין בהליכים אזרחיים, בעוד עסקינן בתיק זה בהליך פלילי בו המבחנים שונים הם.
8. ביחס לטענות ההגנה, טוען המבקש כי ברכבו מותקנת דיבורית וכי, הנסיבות בהן ניתן הדו"ח מעלות

תהיות בקשר לעובדות המקרה. לטענתו, נעילת שערי בית המשפט בפניו הינה משום עוות דין ופגיעה בצדק, מקום בו ניתן לרפא הפגם שנפל בפסיקת הוצאות.

9. לאור אלה עתר המבקש לביטול פסק-הדין ותמך בקשתו בתצהיר בגצ"י בלתי מפורט, על דרך ההפניה.

10. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה. לטענת המשיבה המבקש לא תמך בקשתו באישור רפואי בדבר היותו חולה במועד הדיון וממילא שכח ממועד הדיון וגרם להשחתת זמן שיפוטי יקר, תוך שעדת התביעה התייצבה לחינם. לחלופין, ככל ובית המשפט יבטל את הכרעת הדין עתרה המשיבה לפסיקת הוצאות.

11. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

12. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

13. ברעפ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), דחה בית המשפט העליון, בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה: **"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..(ההדגשה אינה במקור- ד.ב.)"**

14. ביחס לנאשם אשר "שכח" ממועד הדיון, כפי המקרה דנן, קבע בית המשפט העליון בר"ע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), מפי כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), כי:

"משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא

בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו. (ההדגשה אינה במקור- ד.ב.)

וראו ביחס לדיוני התעבורה בפרט ע"פ (מחוזי י-ם) 05/9407 קינג אללה נ' מדינת ישראל (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש: **"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט."**

15. בעניינו, על אף שהמבקש היה לטענתו חולה במועד הדיון ואף כמה ימים קודם לכן, לא טרח להגיש לבית המשפט קודם לדיון בקשה הנתמכת בתעודת מחלה התקפה לדיון, באופן אשר היה מאפשר דחייתו ואי הטרחת עדת התביעה לשווא.

16. אף שכחתו של הנאשם את מועד הדיון, אינה יכולה לסייע לו, כשאינן בה כאמור מעלה כדי להצדיק ביטול פסק-הדין כלל ועיקר.

17. בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין בעצם היותו חולה לטענתו במועד הדיון או שכחתו את הדיון, כדי להצדיק ביטול פסק-הדין.

18. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו של המבקש כדין, ייגרם למבקש עיוות דין.

19. לטענת המבקש, ברשותו דיבורית המותקנת ברכב- אולם אין בטענה זו כדי לשלול קיומה של העבירה בה הורשע. הנאשם מוסיף וטוען כי הנסיבות בהן ניתן הדו"ח מעלות תהיות בקשר לעובדות המקרה- אולם אינו מפרש מהן התהיות ומהן הנסיבות.

20. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: **"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

21. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי ביחס לקנס מדובר בקנס כפי הברירה לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 ולא מעבר לכך.

22. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים לביטול פסק-הדין ובכלל זה לא מצאתי

כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין.

23. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 24.4.14 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ד, 08 יוני 2014, בהעדר הצדדים.